

LA TUIES

—Quan vaig veure que s'atrevia a fer-me aquelles insinuacions, li vàreig dir que era un insolent.

—I ell, què va fer?

—Es un cafadar al benent!

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta, siempre con brío, nos cuenta un cuento judío.

Para celebrar la boda de su bella hija Raquel a un banquete convidó a un nieto de Israel a todas sus amistades sin descuidar a ninguna fué la fiesta en el jardín de noche, al claro de luna. Como el prócer era rico no faltó champán ni puros y la cuenta le subió algunos miles de duros. Casi ya de madrugada terminó la comilona una de las más lujosas que se han dado en Bar-

[celona.

Contentos y satisfechos se fueron los convidados sin temor a las tinieblas porque andaban alumbrados.

Uno, que para el alcohol tenía gran resistencia, pues en cosas del beber tenía mucha experiencia, corrió a un café de la [Rambla

donde su peña tenía y allí al verle que llegaba se armó gran algarabía. Preguntáronle detalles y él los empezó a explicar diciendo era aquel festín digno del de Baltasar.

—Figuraos que el servicio era de lo más lujoso, todo era maravilloso.

Cucharas, cuchillos, palas, de plata maciza, en fin trinchantes y tenedores... con adornos cincelados de efectos deslumbrado-

[res.

La descripción escuchaba otro judío ya anciano y así le habló al convidado alargándole la mano:

—Oye, menos descripción y danos alguns pruebas de esas cucharas de plata en tu bolsillo, ¿no llevas?

RUFASTA

del comercio y del bebercio de esta plaza

No poder montar y no por falta de caballos, sino todo lo contrario.

¿Y el de un fotógrafo?

Tener placas... de aquellas.

¿Y el de un marino?

Casarse y no saber pasar el estrecho.

¿Y el de un boxeador?

Marcharse en un directo.

EPIGRAMAS

Preguntó en guasa Pilar a un primo suyo baturro: ¿Cuántos pelos tiene un [burro?

Pero él sin pestañear le respondió: ¿Cuántos, [cuántos?

a lo menos tiene tantos como tú; empieza a con-

[tar.

Perico y Encarnación jugaban al escondite procurándose el desquite de un rincón a otro rin-

[cón.

Ella, al notarse el vestido hecho un asco, dijo así:

¡De aquellos polvos de [allí, estos lodos han venido!

Del amoroso estilete hablaban unas casadas.

—El de mi marido tiene —dijo una—nueve pulga-

[das.

Y a fe que ello me sor-

[prende

pues treinta años ya ha [cumplido

y el asno que tiene cuatro tiene un metro bien me-

[dido.

De aquella conversación quedó la cosa entendida, que es el asno superior al hombre en cierta me-

[dida.

PERDIDA SENSIBLE

Ayer noche, una cupletista que trabaja en el "Arramben Concert" y que atiende por Eva Siva se presentó en el juzgado de guardia, denunciando que en un reservado del café concierto donde me-nea el cenicero, había perdido un recuerdo de su familia.

Examinado convenientemente el lugar del suceso no se encontraron más que unas manchas de aquello más sospechosas y un neverrip en pésimo estado.

~~~~~

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

LOVE-ME

¡Quiéreme!

¡Estima'm!

¡Aime-moi!

El millor espectacle de Barcelona

~~~~~

GRAN TEATRE

ESPANYOL

Variats i divertits vodevils cada dia. Els èxits més grans de la tempora-

da! Tots a riure!

CHISTES

NUEVOS DE TRINCA

¿Cual es el colmo de un fumador?

Que le caiga una breva.

¿Y el de un aviador?

Quejarse de que todo ande por las nubes.

¿Y el de un noruego?

Que le digan una cosa y se haga el sueco.

¿Y el de un jockey?

Barcelona, 16 de Juny de 1927

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

I si no, fixeu-vos en aquesta:

"Con motivo del triunfal raid de Lindenberg, Mr. Myron T. Herrick, embajador de los Estados Unidos, pronunció ante la tumba de los soldados muertos en defensa de su Patria, un discurso de altos vuelos..."

Trobem molt natural que un discurs, fet amb ocasió del raid Nova York-París fos "de altos vuelos"...

El Fonofilm

DEMA, al "Kursaal" es donarà a conèixer al públic barceloní aquest nou espectacle.

Per cert, que a la Premsa han sortit uns anuncis que diuen així:

"El cine ha aprendido a hablar".

La qual cosa, a nosaltres, ens sembla molt bé.

Ara, ço que no ens sembla bé és que hi hagi molts cinematografistes que no vulguin aprendre d'escriure.

Un discurs de circumstància

LA TUIES s'ha emocionat amb els raids de Lindenberg i de Chamberlin, perquè els seus redactors són gent que tenen idees d'allò més enlairades i es moren per l'aviació.

Això explica, doncs, que a la nostra redacció, tots els telegrams relatius a aquestes perilloses aventures, siguin llegits amb enorme interès.

Sobretot, perquè també s'hi troba alguna reliscada.

El bell parlar a Buenos Aires

JO no sé si vostès saben que a Buenos Aires és, tal vegada, on les senyores que es guanyen la vida proporcionant un xic d'amor a tarifa fixa, tenen més gran llibertat.

Per l'Avinguda de Mayo i el carrer de Belgrano, que és com si diguéssim el rovell de l'ou de la població, vos entreguen discretament prospectes vantant les excel·lències de qualsevol casa nova. I, encara fan més. Els establiments ben muntats reparteixen objectes de propaganda als clients: llapis, estilogràfiques, mirallets, pintes, escura dents, escura ungles... I uns aparells molt útils per aquesta classe de visites, amb l'adreça impresa, com les bombes que reparteixen als nens els dijous en certs establiments. Recordem haver-ne vist un, que ens va portar un amic americà, amb un rètol que deia així: "Madame Matilde invita a usted y a sus amigos a visitar su hermoso negocio, situado en la Isla Maciel, al otro lado del río. Si vienen, les garanto quedarán complacidos y no tendrán porqué usar este mo-

lesto e incómodo artefacto. Biógrafo sugestivo, con cintas del natural."

Per si vostès no ho saben, biógrafo, a la terra del tango, vol dir cine, i per la reclam, hem de suposar que ço que anuncia Madame Matilde — que visqui molts anys — deu ésser una mena de "cinematógrafo", com aquells que van funcionar clandestinament a Barcelona fa quinze o vint anys.

Però, tornem a lo nostre. Aquesta llibertat de que gaudeixen les Brígides i les Dolors de la capital argentina, no impedeix que allí es parli molt bé i sense ofendre a ningú. Per exemple, com diran vostès que anomenen a Buenos Aires a les meuques?

Els diuen "contraventoras".

Enriquant l'idioma

EL nostre dilecte i admirat ex senador, n'ha dit una altra. Nosaltres, fidels cronistes dels seus fets i de les seves paraules, l'anotem abans que ens guanyi el viatge en Mainar del "Ciero".

En ocasió de l'enterrament d'un company de la "Cambra", ha dit:

"Senyors: amb el natural dolor he de fer el "perifràsic" del difunt..."

—Panegíric, panegíric! — li ha dit a mitja veu el secretari estirant-li la levita.

—I bé, què té que veure! — ha respost impertorbable el "suculent" senador — Que per ventura "panegíric" i "perifràsic", no són paraules "anònimes"?

L'hortolà de Sant Boi

TOT S'APROFITA

EL president de sala diu indignat a un processat:

—I no vos en doneu vergonya, miserable, d'haver mort una dona per robar-li un duro?

—La naturalesa té cops amagats.

—Si, però els va descobrint de mica en mica.

—Senyor president — respon impertorbable l'acusat — Es veritat que un duro és posa cosa, però, ja veurà: un duro d'aquí, un altre d'allà...

K. K. Huet

ELS DOS PROMESOS

EN Joanet no va tenir més remei que car-se amb l'Antonieta per poder-la haver. Ell prou n'hi havia fetes de proporcions, però la noia no es deixava convèncer de cap de les maneres.

Però, el dia abans de la boda, en Joanet, aprofitant un moment que ells dos estaven sols en el pis, li va demanar amb gran fervor que li fes un aveng en el compte corrent de l'amor.

—Es inútil, Joanet, no insisteixi's, que no en treuràs res — li respongué ella amb fermesa.

—Però dona — insistí ell — si al cap i a la fi demà ja ens casarem. Apa, tonteta, digue's que sí!

—No, no i no! Aquestes coses no es demanen! Demés, si sabies el mal de cap que m'agafa després de fer això que tú dius!...

Vanda Rhotó

FRUITA D'ISTIU

TANMATEIX, l'istiu és l'istiu, i l'hivern és l'hivern.

Sí, senyors, d'acord amb vostès: això que acabo d'escriure és una petita i deliciosa nicensa. No ho nego, però vostès no em negaran, tampoc, que és molt difícil escriure petites i delicioses nicenses en aquest país on cada dia llegim ben grosses i ben enutjoses poca-soltes.

Cal, doncs, reconèixer que llegint-me a mi, sempre toca, com a les rifes de festa major. I si surt el zero, pago doble. Ah, el dia que a un de vostès els hi toqui el zero de la meva ruleta!...

Doncs, com anàvem dient, l'istiu és l'istiu, i etc... etc...

El senyor Badosa, fabricant de gèneres de punt, i nena Margot, com li deia ell a la seva esplèndida senyora, cada dissabte, a les tres en punt, agafaven l'auto, el posaven a quaranta per hora i cap al niuet s'ha dit, que ja n'hi ha ben bé prou amb cinc dies i mig de despatx, de fàbrica, de comandes, i d'enredar els clients fentlos-hi passar el més indecent dels cotons per llana pura acabada de sortir de l'esquena dels moltons.

Vosaltres direu: ja sé què hi anaven a fer al niuet el senyor Badosa i nena Margot el dissabte a la tarda i el diumenge tot el dia.

Doncs vos equivoqueu de mig a mig: no hi anaven a fer el què vos penseu, ni de bon tros. I feu el favor de no ésser tan mal pensats una altra vegada. No sembla sinó que en el món, quan es troben sols un senyor i una senyora, no puguin fer més que una sola cosa! Doncs no, senyors, en poden fer moltes i molt variades, que consti!

I perquè vos en convenceu, ara vos ho explicaré el què hi anaven a fer al niuet, el senyor Badosa i nena Margot.

Ell, a geure i ella... veieu, ella, ella hi anava a collir cireres. Dues ocupacions més innocents no es podrien trobar.

Es clar que tot l'any no se'n poden collir de cireres, però qui diu cireres, diu figues, i qui diu figues, diu peres, o una altra cosa que es

pugui collir enfilada dalt d'un arbre i amb un peu a cada branca.

Nena Margot, el dissabte a la tarda, el dedicava a embellir el niuet, a fer-ne una mena de paradís, on el senyor Badosa oblidés les coses lletges que durant la setmana havia fet en el despatx. Quines eren aquestes coses lletges? Res de mecanògrafes ni encarregades, ni preu-feteres de les que anaven a tornar la feina. No. El senyor Badosa les coses lletges no les feia mai amb les dones. Era un home molt recte en qüestions de moral. Si havia de fer alguna cosa lletja, la feia als homes: reclamacions injustificades als ministradors, recàrrecs a les factures per oscil·lacions de cotització imaginàries, reducció del metre a noranta centímetres i del quilo a nou cents grams, etc..., etc...

I és clar, en arribar el dissabte al migdia, l'home sentia una necessitat imperiosa d'isolar-se d'aquell ambient malsà del negoci i per això en havent dinat, posava l'auto a quaranta per hora i fugia de la ciutat a cercar el necessari repòs en aquell niuet suburbà que havia pogut adquirir a força de fer coses lletges als seus clients i que venia a ésser una mena de cubell on passava bugada de la seva enterbolida consciència.

El diumenge al matí, nena Margot es llevava, prenia un bany, essenciava el seu cos de dalt a baix amb una essència ben turbadora, es tirava una bata al damunt i, fresca com una rosa, sortia al jardí amb un cistelló penjat al braç i disposada a despullar de fruita l'arbre que li oferís més saborosa.

El Gori, el jardiner, que era un home molt entès en aquestes coses, ja tenia preparada l'escala, que recolzava a la soca de l'arbre que ella escollia, i des de baix, li anava dient:

—Culli aquella, senyora, que és molt sucosa. No, no hi arribarà des d'aquí, posi el peu en aquella branca. No tingui por, no es trencarà, no, encara que estigui un xic separada. Molt bé. Veu com no s'ha trencat! Ara culli aquesta, ara aquella altra...

I així es passaven mitja hora, ella a dalt i ell a baix, que era una delícia.

Després, ja se sabia, entraven al corral a veure si les gallines havien post gaires ous i ella

s'hi entretenia agafant-los del ponedor, sospesant-los, posant-se'ls a la mà fent cassoleta, amanyagant-los...

I el Gori, reia, reia com un patriarca en veure com disfrutava la senyora entretenint-se en aquells afers camperols tan innocents, tan ingenus...

I el dilluns, de bon matí, el senyor Badosa i nena Margot, tornaven a ciutat, satisfets d'haver-se expansionat cadascú a la seva manera, en aquell niuet que en bona hora havien adquirit per a oblidar els dies grisos de treballs forçats en la ciutat agitada i turbulenta...

LAURA BRUNET

INDIGNACIO

LA senyora Piulacs, tirada damunt d'un canapé, plora desconsoladament. Agenollada als seus peus procura aconsolar-la la seva amigueta Lluïsa.

Dret, a certa distància i amb el cap baix, el senyor Piulacs aguanta la tamborinada.

—No se'n dona vergonya — li diu la Lluïsa amb acritud — de donar aquests disgustos a la seva esposa?

—Jo li juro, Lluïsa, que ha estat un moment de bogeria...

—Calla, calla, mal home! — crida l'esposa mirant-se'l com una fera. — Fuig del meu davant! No et justifiquis! Anar pels carrers de Barcelona en un auto descobert amb una donota que t'ho deu xuclar tot!

—Et torno a dir Mariagna, que aquella dona no em xucla res, que ha estat més que per altra cosa per no fer un paper ridícol amb el representant de París que anava amb aquella... senyora, i...

—Calla! Vesten! Encara gosa dir-ne una senyora d'aquell saldo! Això és insuportable! Vesten!...

—Com tu vulguis, però tornaré amb el meu representant de París perquè ell et digui que jo m'he limitat a passejar en cotxe l'amiga de la... senyora... que en aquells moments sostenia amb ell una conferència privada.

—Es inútil, no me'l creuré!

—Però és la veritat! La proba és que al cap d'un quart de veure't a tú al Portal de l'Angel, jo ja era aquí disposat a donar-te tota mena d'explicacions.

—No les vuli... No et vui sentir!... Vesten!... Vesten!...

La Lluïsa, demanà amb una mirada plena de dignitat al senyor Piulacs que les deixés soles. El pobre marit arronçà les espatlles, agafà el barret i es disposà a sortir.

La Lluïsa l'acompanyà silenciosa fins a la por-

—El senyoret està llegint i no sé com fer-m'ho per preguntar-li què n'opina ell, d'això del neixement de Cristófor Colom. I tan urgent que és, el saber-ho!...

ta i en arribar al dintell, li digué en un esclat de sinceritat:

—Veig que vostè no té culpa, senyor Piulacs. Jo convenceré a la Mariagna. Posi's tranquil. Deixi-ho a la meva mà i esperim en el saló daurat de

la Granja, on jo aniré a explicar-li el resultat dels meus esforços.

—Gràcies, gràcies, Lluïsa. Allà m'estaré fins que vostè vingui, angelet meu!

Encara es pot dir que no estava closa la porta del pis, que l'esposa del senyor Piulacs, treient el cap per darrera d'un portier, preguntava amb veu serena:

—Ja és fora aquest beneit? A qui se li podia acudir que es presentés d'una manera tan sobtada, anant tan ben acompanyat com anava, el ximple! Corre, Lluïsa, fes sortir aquells dos marrecs i que fugin més de pressa que la pòlvora!

Merceneta

NEGUI TS D'ISTIU

Qui podés, en la ufania
 de l'istiu ple de xardors,
 tornar en mots la melodia
 que ens bressola nit i dia
 sota el cel tot ell blavors!

Qui podés cantar la trova
 del poema sense fil...
 Qui encertés la cançó nova,
 la cançó que mai es troba
 i per tot se sent glatir!

Qui podés tornar paraula
 l'harmonia del cel blau!
 Qui tingués per llibre d'aula
 l'infinit, l'immens retaule,
 que ens subjuga i ens atrau!

Qui tingués l'estrofa santa
 que il·lumina els immortals!
 Qui tingués la veu vibranta,
 que es fa llum, que s'ageganta
 i que arriba als cims més alts!

Qui podés cantar groixant-se
 l'esquillinc del rierol!
 Qui trobés, ai, la frisança
 que la terra ubriagant-se
 sent, en veure sortir el sol!

Qui podés d'una florida
 tot l'encens cantar a plaer!
 Qui podés, clavar embestida,
 a una moxa ben garrida
 al redòs d'aquell paller!

Víctor Ripalda

—I sàpiga, senyoreta, que allò que vostè agafava quan érem a la bota, no era una corda...

EL TREBALL ESGOTADOR

ARA, que amb motiu de l'estrena de la superba pel·lícula "Metropolis" s'ha parlat tant de si el treball esgota o no les energies humanes, vindrà bé reproduir la conversa que sostenien dues dametes entretingudes a la terrassa de la "Maison".

—Tú sí que tens sort! — ponderava una d'elles — Haver pescat en Daurella i tirar de cotxe, de xalet, de joies, de servei...

I l'altra, deixant anar un sospir molt fons, interrompé:

—Bé, no n'hi ha per tant, no n'hi ha per tant, que la meva suor em costen!

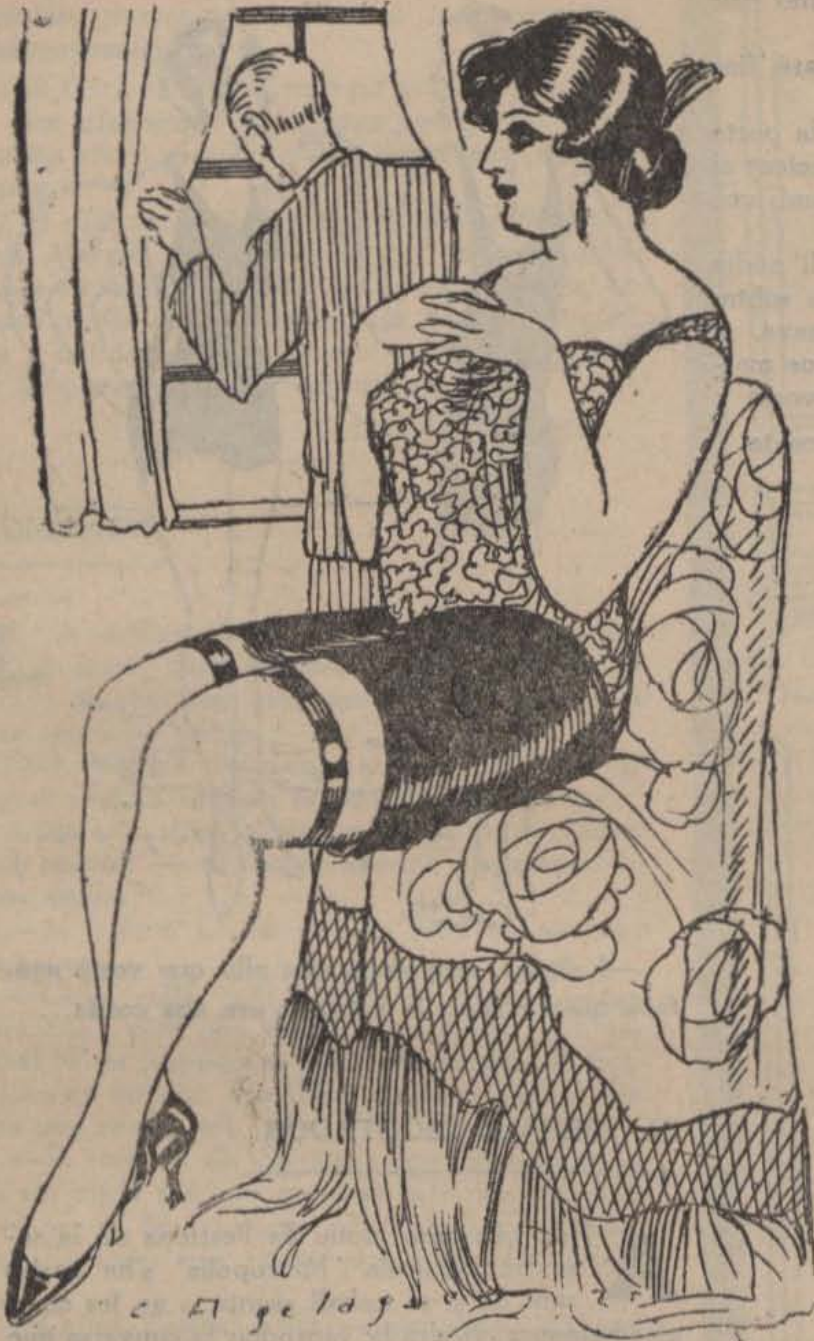
—Com vols dir?

—Que en Daurella és com l'entrada d'un castell senyorial, que per a obrir les portes de la felicitat, has d'apretar molt, noia i encara, moltes vegades no arribes ni a aixecar el pont llevadiç!

No ens negaran que aquesta manera de parlar és l'aristocràcia pura de l'art de dir les coses.

M. Hamona

LA SENYORA I EL PAGES

—Ai, no tiri les cortines, Abelard!
 —Per què?
 —Perquè després de tirar les cortines, tots
 vostès de seguida van pel mateix!...

Pagerol

ENTRE "NEBODES"

SUPOSO que vostès no ignoren que la "Mamà" a totes les seves pupiles les presenta com a nebodes. Res, deferències que té per la seva família.

Aquest dia, en aquell salonet del passadís, on les nebodetes fan croxet o s'entrenen jugant amb els boixets, dues d'elles es van començar a enredar de parauletes i res hi valia que la "Mamà" des de la seva patriarcal cadira els digués:

—Calleu, nenes, que em feu mal de cap!
 Elles, catric, catrac, seguien com si res.

Que si tú ets això, i que si tú fas allò. Un safareig, un veritable safareig. Per fi una d'elles per acabar exclamà menyspreuativa:

—Què parles, què parles, si ni tant sols has conegut la teva mare!

—Mira noia, — respongué l'altra com un coet — de la meva mare no me'n parlis, sents?, perquè a lo millor, un dia s'aclareix la cosa i resulta que ets tú!

Manepla

—A mi, les joies no em fan fer res. Em regalen un collaret i em quedo tan fresca...
 —Fresca? Doncs, mira, ningú ho diria...

UNA FRASE

LA Isadora Duncan, la preciosa figulina clàssica de la dansa, havia de pendre part en una festa benèfica. Tots sabeu i si no ho sabíeu ho sabreu des d'ara, que la Isadora, ballava sempre completament nua i sols velava el seu cos un lleugeríssim vel rosat a manera de cefir volant.

Les dames organitzadores de la festa benèfica, li preguntaren si ballaria vestida o "com tenia per costum".

—Jo sols ballo d'una manera, senyores. Ho sento molt, però no en sé d'altra, ni en vull aprendre d'altra.

—Escolti: i, perquè no es posa un malla te nint en compte el caràcter especial de la festa — insinuà una de les senyores, llarga i prima com un espàrreg i més lletja que un pecat mortal.

—Perquè no m'agrada enluxurià els homes, senyora — respongué plena de dignitat la inquieta Isadora, ja a peu dret i donant per acabada l'entrevista.

Fly Candor

ENTRE COMPANYYES

LA Conxita ha anat a visitar una companya de taller que fa uns quants dies que està malalta. El taller de la Conxita és una d'aquestes cases decorades amb papers de colors clars i cortines de color de rosa que hi ha pels alts del carrer de Muntaner.

—Què tal, com està la Irene? — li preguntaren les restants companyes en veure-la entrar.

—Molt bé, noies. Avui "ja" l'hi trobada al llit.

Biletot de Carn

ARDIT TEATRAL

AQUELLA nit, el galant jove de la companyia havia aconseguit una cita de la primera actriu en el seu cambril. L'encontre havia de tenir lloc durant el segon acte, que tots els actors estaven en escena, menys el galant jove que havia caigut mort d'un tret i els comparses s'havien d'emportar.

El primer actor estava rabiós, perquè havia descobert l'estratagema dels dos enamorats i ell

també anava al darrera de la dama. I se'n va pensar una.

Quan els comparses anaven a carregar amb el mort del galant jove, el primer actor s'avançà cap a ells i els hi digué tot solemniàl:

—No el toqueu. Deixeu-lo aquí perquè serveixi d'exemple a malvats i gent dolenta!

I el pobre galant jove, s'hagué de passar tot el segon acte agegut damunt de les taules.

L. A. Punta d'Or

BONA REPUTACIO

EN Salom havia encarregat a una agència matrimonial un marit per a la seva filla. EN Salom, que com tots ja haureu endevinat, era un xueta, havia encarregat un gendre que fos ben ric.

Al cap d'uns quants dies s'hi presentà el director de l'agència.

—Senyor Salom — li digué tot satisfet — he trobat el marit que li convé a la seva filla. Miri, aquí té el retrat.

I li allargà una fotografia que en Salom es mirà amb gran sorpresa.

—I ara! Aquest és el marit que vostè ha buscat per a la meua filla? Que es creu que la meua noia és una qualsevol? Aquest senyor és un còmic de mala mort que encara no fa vuit dies li vaig veure fer un "partiquín" en un teatre del

—No trobes que tinc les galtes un xic inflades?

—Es el que estava mirant, precisament...

Paral·lel. No farem res, és inútil que insisteixi.

—Perdoni, senyor Salom — replicà amb duresa l'agent — però les seves paraules són una ofensa per a la meua casa. Vostè està completament equivocat. El senyor que li recomano no és cap còmic ni vostè l'ha pogut veure representar. Precisament fins demà no surt de la presó en compliment d'una condemna de dos anys per una estafa de dos cents mil duros, quantitat que ell ha pogut salvar íntegra.

—Ai, cregui que em sap greu d'haver-me equivocat en judicar el seu recomanat—digué el senyor Salom amb veu apagada—i espero que serà tan amable de no donar-se per ofès i presentar-me aquesta bella persona així que pugui!

Ross Kopff

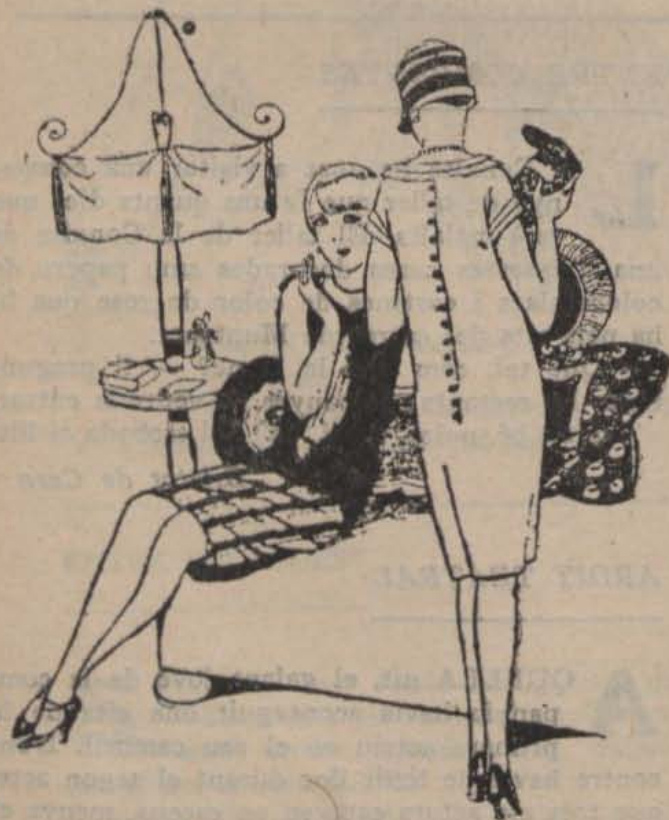
DUES CONFESSIONS

EN Bracons està a punt de fer el darrer viatge. El metge, després d'observar-lo atentament, branda el cap amb pessimisme i ja fora de l'alcova, diu a la seva esposa:

—Vol que li sigui franc, senyora? El seu marit no m'agrada gens.

—Doncs miri — fa ella sense ni adonar-se del que diu — franquesa per franquesa: a mi tampoc!

Antonet

—Que no vens al cinè?

—No, noia: el metge m'ha recomanat uns quants dies de repós!

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'è! ✂

DIALEG CONJUGAL

E veritat, ben veritat, que en Magí es va casar amb la senyora Munda, per viure amb l'esquena dreta i tirar-se la gran vida.

Però aquests matrimonis no poden acabar mai bé. Com que hi manca l'amor, la llar conjugal no és una llar, és un volcà en perpétua erupció.

Aquest dia, com de costum, marit i molla sostenien un dels seus acostumats diàlegs.

Ella cridava molt; ell assentat sota un cirerer del jardí, i gronxant-se displicent en el balanci, de tant en tant es molestava a contestar alguna paraula; no gaires, per això, perquè en Magí és dels que no s'hi amoïnen.

—Ets un gandul! — li deia ella —. Jo ho he portat tot al matrimoni: els diners, les cases, aquesta terra, les joies, els mobles, tot, tot, en una paraula!

En Magí cregué arribat el moment d'intervenir i féu notar discretament, sense pretensions, però amb convicció:

—Perdona Mundeta: ets massa orgullosa i aquest orgull maleït et fa perdre el món de vista. És cert que tu has portat tot el que dius al ma-

trimoni, però no em negaràs que jo, també hi he posat alguna cosa; petita si vols, però que no deixa de tenir el seu valor per aconseguir la felicitat conjugal.

Reconeguem tots plegats, que en Magí tenia un bon tros de raó, el tros suficient per convèncer la senyora Mundeta.

Marussa

EL BOXADOR

En Tom Killer — Tomaset Arnau de naixement — és un formidable boxador de la categoria dels semi-pesats.

Fa dos anys que ostenta el títol de campió de la regió Rambles-Camp de l'Arpa-Josepets, i no hi ha qui li arrenqui de les mans. El seu cop de puny és dels que convencen el més pintat.

Això fa que en Tomaset, demés de les victòries del ring, compti també en gran escala les victòries del somier. N'ha fet grunyar de mobles d'acer! (Totes les habitacions de can Verdura podrien donar raó de les seves lluites amoroses, en les quals sempre queda vencedor per nocau.

Però això de les lluites amoroses, té els seus inconvenients. Ara, per exemple, li ha sortit un gra en forma de menor que li costarà un ull de la cara.

Els pares de la xicoteta, coneixedors de què en Tomaset és xicot de molts diners, el volen obligar a casar-se amb la menuda.

Ell es resisteix, i la cosa ha acabat al jutjat.

—Tingui present, senyor jutge — diu en Tomaset per a evitar el procés — que jo no sóc del tot culpable. Jo no l'he anada a buscar a aquesta noia; és ella que m'ha vingut al darrera fins aconseguir que jo accedís a les seves reiterades demandes. No sóc jo qui l'ha reptada ni convidada a pendre part en aquest combat, és ella, senyor jutge que se m'ha plantat en mig del ring

del amor, obligant-me a lluitar encara que no fos més que per amor propi.

I el jutge, que és dels que no es deixa atabalar, respongué bo i estenent l'aute de processament:

—No dubto un moment de les seves paraules, jove, però vostè, com a bon boxador, no havia d'oblidar que els cops baixos estan prohibits, i com que la senyoreta basa en això la seva demanda...

Res, que tot plegat a en Tomaset li va costar la festa unes quantes mils peles d'indemnització. S'ha d'anar molt en compte amb els cops baixos!

Cara Trista

ENTRE AMIGUES

DUES amiguetes de les que cada tarda van al cine i mai no s'enteren dels arguments de les pel·lícules, parlen de casoris.

—Jo — diu una d'elles — no em casaré mai amb un home que no el conegui ben a foros.

—Vet aquí — observa l'altra — perquè procures sempre pendre les teves mides, quan comences a enraonar amb algun jove en el cine.

Floridor

ELS DOS MODELS

EN Rodarques, un pintor de gran volada carregat de medalles d'or, havia concebut un gran quadro, i posà un anunci demanant models per a realitzar-lo.

Es tractava d'una concepció clàssica que ell volia titular "La bellesa vençant la força".

Com a models va triar un ciclop masculí i una figulina femenina que responien exactament a la seva visió.

Havien de posar dues hores diàries en una actitud un xic violenta i cobraven pel seu treball deu pessetes per hora. No estava mal pagat.

Ell, el model, estava a terra, en actitud rabiosa, mirant-se a la bellesa, que li tenia al peu damunt del pit.

Podeu comptar, com estava el pobre model, en acabar la sessió! No hi veia pas de cap ull, pobre home!

Un dia, en sortint del vestuari, el ciclop va esperar a què es despedís la xicoteta, i un cop sol va dir al pintor:

—Estimat mestre, ho sento molt, però haurà de buscar-se un altre model per acabar l'obra. Jo no puc continuar. Hi perdo diners.

—I ara! Vos pago a deu pessetes l'hora i encara vos queixeu?

—Naturalment! Vostè em dona quatre euros per cada sessió, i aquella endiastrada, quan anem a vestir-nos, cada dia me'n fa gastar cinc, i això seria la meua ruïna.

El pintor no va tenir més remei que pagar les despeses naturals del ciclop, de més a més de les deu pessetes per hora per estar sota el peu de l'entremaliada "bellesa".

Van da Rhota

CONTE DE CASERNA

EN Jaumet Casaneu, soldat de quota, cada dos per tres demanava permís a l'oficial de guàrdia, per anar a vetllar una germana seva que, segons ell, estava molt malalta.

Una nit, en fer-li novament la petició, l'oficial volgué esbrinar si era cert que en Jaumet anava a vetllar a la seva germana, i li digué de cop i volta:

—Jaumet, tú m'estàs enganyant miserablement. Precisament aquest dia vaig escriure a la teua germana preguntant-li si era cert que estava tant malalta, i avui he rebut carta d'ella dient-me que està més bona que mai.

—Mon comandant — digué en Jaumet sense abandonar la seva posició hieràtica — Voldria dir-vos una cosa.

—Digue's-la.

—Mon comandant, em fa por que vos emfadeu.

—Parla, home, parla, sense por.

—Doncs, bé, podeu dir a tot arreu que no és cert que jo sigui l'home més embustero del món!

—I això? Encara goses a dir que no ets embustero, després de la mentida en què t'he sorprès?

—Està bé, però n'hi ha de més mentiders que jo.

—Vols dir?

—Sí, mon comandant, perquè jo no tinc cap germana...

Sorge II

INNOCENCIA

LA Carmeta, una menuda de sis anys, està tota intrigada.

Què et passa, nena — li pregunta la seva mamà — que estàs tan capficada?

—No ho sé, no ho entenc...

—Però què és el que no entens?

—Veritat, mamà que la claror no li fa cap mal al xacolata?

—Es clar que no. Per què ho preguntes?

—Oh, perquè cada matí, quan la minyona entra el xacolata al papà, tanca els finestrons.

Dida Rhot

Conte premiat en el número passat:
LA MAMA EXIGENTA

UNA PROMETENÇA

—No t'amoïnis, creu-me: els homes, tots són iguals.

—T'equivoques, noia: jo amb l'Ernest hi notava una diferència molt grossa!...

ENTRE RIVALS

A Liseta i la Fufu, no lliguen gaire i mentre fan foier en el concert, sempre van amb indirectes.

Aquest dia la Liseta deia, com qui no hi toca, però tirant de dret contra la Fufu:

—No sé què ho fa, però els homes com més bèsties i estúpides són les dones, més els hi agraden!

—Qui t'ho ha dit, això, el teu "pagano"? — va fer la Fufu, amb sorna.

—No, nena: el teu — respongué agressiva la Liseta.

Flautí Prim

DEFINICIO

DUES damiselles dialoguen, intentant de finir on comença i on acaba el flirt.

—Mira — diu una d'elles — el flirt perdura mentre tot són jocs de paraules, mirades dolces, insinuacions, i acaba...

—No parli's més, nena: acaba així que entres al cine...

Van Heitt

UNA xicota està enamorada del fill del seu principal, però el pare del xicot no consent en el casament. De cap manera, vol que el seu noi es casi amb una mecanògrafa.

Aquest dia, la menuda digué al seu promès:

—Ara si que em sembla que ens casarem, Lluïset!

—Vols dir, maca?

—Si, reiet meu! He fet una prometença!

—De debò? I què has promès?

—Caminar dues hores de genolls damunt d'un trespol sembrat de besses.

—I ara, et faràs malbé els genolls!

—Ca, barret! Que no veus que molt baix, que ni el sant ho deu haver sentit, després de dir "besses" he dit "bullides"!

K. K. Tua

Erotyl és el producte magnífic per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50* farmàcia del **Doctor W. DUTREM. Barcelona**

LA colla de l'Espanyol ha plegat el ram. En Santpere diu que té calor a la bretxa de Sant Pau i que no està per romanços.

Diumenge es va acomiadar la companyia, i no creiem necessari dir-los perquè si no hi van ésser, vostès ja s'ho suposaran, que el públic els hi va donar proves paleses de la simpatia que sent per tota la companyia.

No es pensin, per això, que l'home de les mans màgiques es dediqui durant l'estiu a fer el mandra. Res de tot això. Com altres anys, la seva companyia farà una "tourné" pels pobles de Catalunya, donant a conèixer el més escollit del repertori d'estrenes de la passada temporada.

Molts matrimonis pagesos ja tremolen, i amb raó, puix temen d'aquí nou mesos que augmenti la població.

EL CONSEJERO DEL AMOR

ELS cafès concerts passen una crisi molt fonda. Entre que no hi han calers, i que el sol apreta, i que a la nit no passa aire, ni passa una ànima, es conseqüen com una menor d'aquelles que tenen por de cometre el dolç pecat.

A moltes xicotetes els hi han donat la llauna, perquè les empreses no fan per les despeses.

Elles, per això, aguanten el tipus i diuen que se'n van a estiuejar.

I encara que elles ho neguin el seu estiueig serà a ca la Mercè o la Lola del carrer de Barbará.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EN TRE les moltes que estan en atur forçós, no hi figura, ni és fàcil, la nostra particular amiga i xamosa femella Manolita Collado, que des de que no es tenyeix els cabells de ros, encara trenca més cors i a un servidor, a vegades li trenca fins les oracions, perquè quan pensa en ella, el cap li comença a rodolar com si fos fi de mes i hagués de pagar els comptes. Recristina, senyors, i quina xicoteta!

Si va a Rússia la Collado segur que ho arranja tot, perquè la dona és "de abrigo" en el bon sentit del mot.

EL CONSEJERO DEL AMOR

HA plegat el ram el Concert Sevilla. Era una casa que ja feia una temporada que estava més ensopejada que un servidor quan va al cinema i no troba cap xicoteta complaenta al costat. L'empresari, que té molts calers i es veu que no està pas per perdre'n, va dir que "buenas" i ho va tancar i barrar fins que les coses canviïn.

Amb el que trobem que l'home ha fet d'allò més ben fet, treballar no val la pena per no guanyar cap quartet.

EL CONSEJERO DEL AMOR

EL carrer Nou de la Rambla, des de que hi ha cinema, encara resulta més divertit que abans, i això que ja ho era bastant.

Aquest cinema és, naturalment, l'"Odeón", instal·lat a l'antic local del desaparegut "Monte Carlo".

Les llotges són molt discretes i allí la "grimegia" és tan gran com era a les llotges d'abans, al "Barcelonès".

EL CONSEJERO DEL AMOR

EPI... EPI...
No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvers de matar cabres: LA MUNDIAL: ESPALTER, 6

HEM estat al "Moulin Rouge", on hi ha una colla de xicotetes a les quals, fent honor al nom del local, passarien d'allò més de gust per la pedra. Però, senyors, les coses estan malament, no hi han calers i un s'ha de fer repicar.

Ho deixarem pels "corridos" que encara van ben folrats o pels nois de casa bona que tenen molts bons costats.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A la Rabassada fan tes de moda. No està mal la idea, perquè un cop pres el te, els reconcs de bosc d'aquelles muntanyes són molt a propòsit pel té, té i té. Si trobem companyona per una excursió, hi anirem un dia d'aquests.

Perquè tot solet, què volen que els hi digui. Francament ens resulta la baixada sense el menor alicient.

EL CONSEJERO DEL AMOR

VAREM anar al Còmic a veure un altre cop la "Revue en Folies". La Florelle es va encapritxar del senyor Rufasta — ell, sempre tan "corrido" — i per poc l'obliga a cantar amb ella.

Però li digué amb molts modos nostre il·lustre director que si ell cantava, plouria almenys, fins a la tardor.

EL CONSEJERO DEL AMOR

HAN començat les festes majors i l'element barrilaire està que no s'hi veu de cap ull, comprant sabates xarolades, camises de fer patir i bastonets d'aquells que es blinquen. Sabem que hi ha xicoteta que ja té compromesos vint-i-vuit balls.

El ball serà si s'acaba de passar aquest estiu sense que surti un xicot que no sigui massa viu.

L'afarta Pobres

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

**SULFURETO
CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra **El Tatwámetro**

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: **J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA**

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

**Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el**

“Institut Mèdic Policlínic”

Al de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

- Vostè deu ésser la criada nova, veritat?
—Si, senyoret.
—Molt bé, maca; a veure si demà ja no ho dirà així.